

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

LISA
KLEYPAS

Lenktosios
GATVĖS ISTORIJS

Brangėsnė
už gyvenimą

Svajonių knygos

LISA KLEYPAS

Brangesnė *už gyvenimą*

Romanas

Vilnius
2017

Skiriu savo anytai Iretai Ellis –
už meilę, dosnumą ir supratingumą, už tai, kad būdama
šalia jos visada jaučiuosi laiminga.

Mylinti ir dėkinga marti

L. K.

PROLOGAS

Londonas, 1839

Jam dvidešimt ketveri, o jis pirmą kartą gyvenime atėjo į viešnamį. Nikas Džentris mintyse nusikeikė dėl veidą išpylusio šalto prakaito. Buvo sustingęs iš baimės, nors degė geismu. Jis ilgai to vengė, bet dabar nebepajėgė atsispirti kūniškam poreikiui. Būtinybė poruotis galų gale įveikė baimę.

Prisivertęs pajudėti Nikas užkopė raudonų plytų namo laiptais: čia įsikūres ponios Bredšou prašmatnus verslas, skirtas pinigings klientams pamaloninti. Niekam Londone ne paslaptis, kad naktis su kuria nors iš ponios Bredšou merginų kainuoja velniškus pinigus, nes jos – labiausiai įgudusios prostitutės viename mieste.

Nikas lengvai gali sumokėti reikalaujamą sumą. Jis daug uždirba kaip privatus vagių gaudytojas, be to, sandoriai nusikalėlių pasaulyje – tikra aukso gysla. Prie to prisideda ir jo prasta reputacija. Dauguma Londono gyventojų jį mėgsta, nusikalėliai bijo, o Lenktosios gatvės policija – neapkenčia ir laiko negarbingu

varžovu. Policininkai teisūs – jis tikrai negarbingas. Skrupulai trukdo tvarkyti reikalus, Nikui iš jų jokios naudos.

Pro langus sklido muzika, Nikas matė elegantiškai apsirengusius vyrus ir moteris, jie sukinėjosi po menę tarsi aukštuomenės pokylyje. Iš tikrųjų tai prostitutės, aptarinėjančios sandorius su klientais. Šis pasaulis labai nutolęs nuo to, kurį Nikas gyvena savo namuose netoli Laivyno kanalo, rajone, kuriame vagilės kekšės už kelis šilingus aptarnauja vyrus čia pat, skersgatvyje.

Pasitempęs Nikas ryžtingai pabeldė į duris liūto formos žalvariniu belstuku. Jos prasivėrė, pasirodė vyresnysis liokajus akmeniniu veidu ir paklausė, koku jis reikalu.

– Argi dar neaišku? – Nikas nustebė ir pasipiktino. – Aš noriu susitikti su kuria nors moterimi.

– Deja, ponias Bredšou tokiu metu nepriima naujų klientų, sere...

– Pasakyk jai, kad atėjo Nikas Džentris, – Nikas susikišo rankas į apsiausto kišenes ir pėvėrė vyresnįjį liokajų nuožmiu žvilgsniu.

Tarnas išplėtė akis išsiduodamas, jog šis liūdnamai pagarsėjęs vardas jam žinomas. Tada atidarė duris ir mandagiai nulenkė galvą.

– Žinoma, sere. Jeigu palauksite vestibulyje, aš pranešiu poniam Bredšou apie jūsų atvykimą.

Ore sklandė lengvas kvėpalų ir tabako dūmų aromatas. Giliai atsikvėpęs Nikas apsižvalgė po vestibulį marmuru išklotomis grindimis ir aukštais baltais piliastrais. Vienintelė puošmena buvo paveikslas, kuriame nuoga moteris žvelgia į save ovaliame veidrodyje, viena ranka grakščiai įsiremusi į klubus. Nikas

susižavėjęs spoksojo į paveikslą auksiniais rėmais. Moters atspindys veidrodyje buvo kiek išplaukęs, trikampis jai tarp kojų nupieštas keliais neryškiais potėpiais. Nikas jautėsi taip, tarsi jo pilvas būtų pilnas šalto švino. Per vestibulį nešinas padėklų su taurėmis perėjo tarnas, mūvintis juodais bridžiais, ir Nikas greitai nusuko žvilgsnį nuo nuogalės atvaizdo.

Jis aiškiai jautė duris sau už nugaros, jos tarsi ragino tučtuojau apsisukti ir eiti iš čia. Tačiau per ilgai jis elgėsi kaip bailys. Kad ir kas šiandakt nutiktų, Nikas buvo užsibrėžęs nesitraukti. Gnauždamas kumščius kišenėse jis spoksojo į spindinčias grindis: baltuose ir pilkuose marmuro verpetuose atsispindėjo palubėje kabančio sietyno šviesos.

Staiga tyloje nuskambėjo tingus moters balsas:

– Kokia garbė priimti įžymųjį poną Džentrij. Malonu jus matyti.

Jo žvilgsnis nuo mėlyno aksomo suknelės apačios pakilo į viršų ir įsmigo į linksmas ryškiai rudas akis. Madam buvo aukšta, nuostabiai sudėta moteris. Blyški oda mažumėlę strazdanota, kaštoniniai plaukai, smeigtukais prismeigti ant pakaušio, krito ant pečių vešliomis garbanomis. Jos grožis neatitiko įprastų standartų: veidas buvo pernelyg liesas, o nosis – per didelė. Tačiau atrodė ji elegantiška, išpuoselėta ir spinduliavo tokį žavesį, kad grožio nė nereikėjo.

Ponia Bredšou šypsojosi ir Nikas nejučia atsipalaidavo. Vėliau jis įsitikins, kad ši moteris ne vien jį taip veikia. Malonioje Džemos draugijoje taip jautėsi visi vyrai. Vien pažvelgus buvo aišku, kad jos nesutrikdysi šiurkštesniu žodžiu arba susikėlęs ant stalo batais apautas kojas, ji mėgo šmaikščius juokelius, niekada

nesidrovėdavo, juolab nerodydavo paniekos. Vyras dievino Džemą, nes ji atvirai dievino juos.

Nusišypsojusi it sąmokslininkė madam padarė žemą reveransą, parodydama puikų tarpkrūtį.

– Pasakykite, kad atėjote čia dėl malonumo, o ne su reikalu. – Jam linktelėjus, ji vėl nusišypsojo. – Nuostabu. Prašyčiau eiti su manimi į priimamąjį, aptarsime, kaip jus kuo geriau aptarnauti.

Ji priėjo ir įsikibo Nikui į parankę. Jis nežymiai krūptelėjo, tačiau užgniaužė norą atstumti jos ranką.

Ponia Bredšou negalėjo nepajusti, kaip įsitempė Niko Džentrio raumenys. Tarsi nieko nemalonaus nebūtų atsitike, ji atitraukė ranką ir nerūpestingai kalbėjo toliau:

– Malonėkite štai čia. Mano svečiai dažnai mėgsta palošti kortomis, pažaisiti biliardą arba atsipalaiduoti rūkomajame. Galite kalbėtis su merginomis, kiek tik norite, kol išsirinksite vieną. Ji nusives jus į kurį nors kambarį antrame aukšte. Jos draugijoje galėsite praleisti valandą. Aš pati išmokiau savo merginas, pamatysite, kiekviena jų turi išskirtinių gebėjimų. Žinoma, pirmiausia mudu aptarsime jūsų pomėgius, nes vienos labiau mėgsta šiurkščius žaidimus, kitos ne taip labai.

Jiedviem įėjus į priimamąjį, kelios moterys ėmė varstyti Niką koketiškais žvilgsniais. Visos atrodė sveikos ir išpuoselėtos, visai kitokios nei kekšės, besišlaistančios palei Laivyno kanalą arba Naujųjų Vartų gatvėje. Ponios Bredšou merginos flirtavo, šnekučiavosi, ginčijosi lygiai taip pat nerūpestingai kaip ir jų šeimininkė.

– Džiaugsiuosi galėdama jums pristatyti kelias iš jų, – suskambėjo Nikui prie ausies švelnus ponios Bredšou balsas. – Gal kuri nors jau krito į akį?

Nikas papurtė galvą. Visi jį pažinojo kaip nerūpestingai arogantišką, mėgstantį geraširdiškai pajuokauti, o dažnai ir pagudrauti vyriškį. Tačiau dabar, tokiomis neįprastomis aplinkybėmis, jis nerado tinkamų žodžių.

– Gal galiu pasiūlyti? Ana juodaplaukė su žalia suknele nepaprastai populiari. Jos vardas Lorena. Ji žavinga, linksma ir itin nuovoki. Ta šviesiaplaukė šalia jos... Mersija. Ji ramesnė ir puikiomis manieros sužavi daugumą mūsų klientų. O Netė, ta nedidukė, stovinti prie veidrodžio, yra įgudusi teikti egzotiškesnes paslaugas... – ponija Bredšou nutilo pastebėjusi įsitempusį Niko veidą. – Galbūt norėtumėte nekaltybės iliuzijos? – tyliai pasiteiravo ji. – Galiu pasiūlyti kaimo mergina, ji itin įtaigiai apsimeta skaistuole.

Nikas nė velnio nežinojo, kas jam labiau patiktų. Jis apžiūrėjo jas visas: tamsiaplaukę, šviesiaplaukę, smulkaus sudėjimo, apkūnią – įvairiausio tipo, sudėjimo, plaukų spalvos – ir tokia įvairovė jį prislėgė. Pamėginus įsivaizduoti, kaip su kuria nors iš jų eina į lovą, kaktą vėl išpylė prakaitas.

Jis vėl pažvelgė į poniją Bredšou. Jos akys buvo šviesiai rudos, antakiai kiek tamsesni už plaukus. Išraiškingų formų kūnas kviečiamai siūlė malonumus, lūpos atrodė minkštos ir švelnios. Tačiau Nikui apsispręsti padėjo strazdanos. Gintariniai taškeliai puošė jos blyšknią odą tarsi šventinio fejerverko žiežirbos ir vertė šypsotis.

– Jūs pranokstate jas visas, – išgirdo Nikas save sakant.

Rusvos madam blakstienos nusileido paslėpdamos mintis, bet Nikas pajuto, kad ją nustebino. Jos lūpas išlenkė šypsos.

– Mielasis pone Džentri, koks žavus komplimentas. Tačiau aš

nemiegu su savo įstaigos klientais. Tai jau seniai praeityje. Turite leisti man supažindinti jus su kuria nors iš merginų...

– Aš noriu *jūsu*, – neatlyžo Nikas.

Ponia Bredšou iš akių suprato, kad jis sako tiesą, ir jos skruostus nuplieskė raudonis.

– Gerasis Dieve, – ištarė ji ir staiga susijuokė. – Negražu versti trisdešimt aštuonerių metų moterį raudonuoti. Maniau, kad jau seniai to nebesugebu.

Nikas nesišypsojo.

– Sumokėsiu, kiek paprašysite.

Nustebusi ir vis dar šypsodamasi madam papurtė galvą, tada sutelkė dėmesį į iškrakmolytą jo marškinių krūtinę, tarsi svarstydamą itin rimtą klausimą.

– Aš nieko nedarau impulsyviai. Tokia mano taisyklė.

Nikas iš lėto palietė jos ranką – labai atsargiai, intymiai perbraukė pirštų galais per delną. Ponios Bredšou rankos buvo ilgos, kaip ir dera jos ūgio moteriai, bet jo ilgesnės, o ir pirštai dvigubai storesni už jos liaunus pirštelius. Jis paglostė drėgnas raukšles vidinėje pirštų pusėje.

– Nėra taisyklių, kurių kartkartėmis nebūtų galima sulaužyti, – tarė Nikas.

Madam pakėlė akis ir tai, ką pamatė šio gyvenimu persisotinusio žmogaus veide, ją, regis, pakerėjo. Ji akimirksniu priėmė sprendimą.

– Eime su manimi.

Nikas išsekė paskui ją iš priimamojo, nekreipdamas dėmesio į juodu varstančius žvilgsnius. Ponia Bredšou nusivedė ją per vestibulį, paskui į viršų įvijais laiptais, kurie vedė į asmeninę

namo dalį. Madam apartamentai buvo įrengti prabangiai, tačiau patogiai, baldai minkšti, sienos išmuštos prancūziškais sienų apmušalais, židinyje linksmai spragsėjo ugnis. Bendrajame kambaryje bufetas buvo prikrautas žvilgančių krištolinių grafinių ir taurių. Ponia Bredšou paėmė nuo padėklo į viršų siaurėjančią taurę ir klausiamai pažvelgė į Niką.

– Brendžio?

Nikas iškart linktelėjo.

Madam įpylė į taurę tamsaus gintaro spalvos gėrimo. Tada įgudusiu judesiu brūkstelėjo degtuką ir uždegė žvakę ant bufeto. Laikydama už kojelės ji ėmė sukti taurę prikišusi ją gana arti žvakės liepsnos. Kai brendis, jos manymu, ganėtinai sušilo, ištiesė taurę Nikui. Dar niekada jokia moteris dėl jo to nedarė. Brendis buvo stiprus, su riešutų prieskoniu, jam geriant, malonus kvapas kuteno šnerves.

Dairydamasis po kambarį Nikas pamatė palei sieną sustatytas spintas, jos buvo pilnos prikrautos oda įrištų knygų ir foliantų. Susidomėjęs priėjo arčiau. Jis gerai neįžiūrėjo, tačiau suprato, kad dauguma knygų yra apie lytinius santykius ir žmogaus anatomiją.

– Turiu pomėgį, – prisipažino ponia Bredšou. – Kolekcionuoju knygas apie įvairių tautų santykiavimo techniką ir įpročius. Kai kurios iš šių knygų labai retos. Per pastaruosius dešimt metų aš sukauptau daug šios mane dominančios srities žinių.

– Ko gero, tai įdomiau, negu kolekcionuoti tabakines, – pareiškė Nikas ir madam nusijuokė.

– Pabūkite čia. Aš tuoj grįšiu. O jūs galite apžiūrėti mano biblioteką.

Ji išėjo į gretimą kambarį, pro tarpdurį buvo matyti lovos su baldakimu galas.

Nikas vėl pajuto švininį sunkumą viduriuose. Vienu deginančiu gurkšniu ištuštinęs taurę jis padėjo ją į šalį ir nuėjo prie knygų spintų. Dėmesį patraukė storas tomas, įrištas raudona oda. Sena oda girgždėjo atverčiant knygą su ranka pieštomis iliustracijomis. Nikas pamatė kūnus, susipynusius tokia keista sekso poza, kokios jis nebūtų galėjęs nė įsivaizduoti, ir jo nerimstantys viduriai susimezgė į mazgą. Širdis ėmė daužytis it paklaikusi, vyriškas įnagis pritvinko įkyraus geismo. Skubiai užvertęs Nikas padėjo knygą atgal ant lentynos. Priėjęs prie bufeto prisipylė brendžio ir ištuštino taurę, nė skonio nejausdamas.

Kaip ir buvo žadėjusi, ponja Bredšou sugrįžo greitai ir atsistojo tarpduryje. Ji buvo persirengusi plonyčiu chalatu, papuoštu nériniais, ilgos rankovės buvo gražiai nukarusios viduramžių stiliumi. Pro balto šilko audinį persišvietė putlių jos krūtų spėneliai ir netgi tamsus trikampėlis tarp šlaunų. Šios moters kūnas buvo nuostabus ir ji tai žinojo. Stovėjo atkišusi į priekį vieną kelį, pro prasiskleidusį chalata buvo matyti ilga grakšti kojos linija. Kaštoninės garbanos gaubė pečius ir krito ant nugaros – tokia ji atrodė jaunesnė ir švelnesnė.

Iš geismo Nikui per nugarą nubėgo šiurpas, jis ėmė sunkiai kvėpuoti.

– Turiu jums pasakyti, kad esu išranki meilužiams. – Madam pamojo Nikui liepdama prieiti. – Tokio talento kaip mano negalima tuščiai švaistyti.

– Kodėl neatsakėte man? – gergždžiančiu balsu paklausė

Nikas. Priėjęs arčiau jis suprato, kad ji nepasikvepinusi. Nuo jos dvelkė muilu ir švaria oda, tie kvapai jaudino labiau nei jazminų arba rožių aromatas.

– Dėl to, kaip mane palietėte. Jūs instinktyviai radote jautriausias mano rankos vietas... delno vidurį ir krumplių vidinę pusę. Nedaug vyrų tokie julsūs.

Niką ponios Bredšou žodžiai turėjo pamaloninti, tačiau nutiko priešingai – ji apėmė panika. Madam iš jo daug tikisi... bet jis ją nuvils. Nikui pavyko neparodyti, kaip jaučiasi, tačiau kai ji įsivedė jį į jaukų, židinio liepsnų apšviestą miegamąjį, jam širdis nukrito į kulnus.

– Ponia Bredšou, – neryžtingai tarė jis jiedviem priartėjus prie lovos, – turiu jums pasakyti...

– Vadinkite mane Džema, – tyliai paragino madam.

– Džema, – pakartojo Nikas, o kai ji nusmaukė švarką jam nuo pečių ir padėjo nusivilkti, visos rišlios mintys dingo iš galvos.

Atrišdama nuo prakaito sudrėkusios kaklaskarės mazgą madam pakėlė akis į jo nuraudusį veidą ir nusišypsojo.

– Jūs virpate kaip trylikametis berniukas. Ar garsuji poną Džentrį taip gąsdina mintis, kad jis gulsis į lovą su išymiają ponia Bredšou? Negalėjau to tikėtis iš tokio visko gyvenime mačiusio vyro. Juk sulaukęs tokio amžiaus nesate skaisčius. Kiek jums... dvidešimt treji?

– Dvidešimt ketveri. – Nikas apmirė supratęs, jog jam niekaip nepavyks įtikinti šios moters, kad yra patyręs vyras. Todėl jis sunkiai nurijo seiles ir tarė dusliu balsu: – Aš dar niekada nesu to daręs.

Ponios Bredšou antakių lankai šoktelėjo į viršų.

– Nesate buvęs viešnamyje?

Nikai šiaip ne taip pavyko peršincia gerkle išspausti žodžius:

– Niekada nesimylėjau su moterimi.

Gemos veido išraiška nepasikeitė, bet jis pajuto jos nuostabą.

Ilgokai patylėjusi ji taktiškai pasiteiravo:

– Turėjote intymių santykių su vyriškiu?

Spoksodamas į raštuotais tapetais apmuštą sieną Nikas papurtė galvą. Slogią tylą drumstė tik jo ausyse būgnijantis pulsas.

Madam smalsumas buvo akivaizdus. Pasilypėjusi ant kilnojamų medinių laiptelių ji išsiropštė į lovą. Lėtai atsigulė ant šono ir atsipalaidavo it katė. Kadangi puikiai pažinojo vyrus, ji nepratarė nė žodžio ir kantriai laukė.

Nikas stengėsi kalbėti nerūpestingai, tačiau jo balsas nežymiai virpėjo:

– Keturiolikos metų paauglys aš buvau nuteistas dešimt mėnesių kalėti laive-kalėjime.

Iš Džemos veido buvo matyti, kad ji iškart viską suprato. Niekam nebuvo paslaptis, kokios klaikios sąlygos tokiuose kalėjimuose, vyrai ten būdavo laikomi užrakinti drauge su paaugliais.

– Kiti kaliniai tame laive, žinoma, bandė jumis pasinaudoti, – tarė madam. Jos balsas neišdavė jokių emocijų. – Ar jiems pavyko?

– Ne. Bet nuo tada... – Nikas ilgai tylėjo. Jis niekada su niekuo nesikalbėjo apie jam ramybės neduodančią praeitį – buvo nelengva baimės išreikšti žodžiais. – Aš nepakenčiau, kai mane liečia, – lėtai ištarė jis. – Niekas ir niekaip. Norėjau... – Nikas kurį laiką dvejojo. – Kartais aš taip geidžiu moters, kad kraustausi iš proto. Deja, negaliu... – jis bejėgiškai nutilo. Buvo neįmanoma

paaikinti, kad jam seksas, skausmas ir kaltė taip susipynė į vieną mazgą, jog pasimylėti su moterimi atrodė beveik taip pat neįmanoma, kaip nušokti nuo uolos. Kito žmogaus prisilietimas, tegul pats nekalčiausias, sukelia pavojingą poreikį gintis.

Jeigu Džema būtų parodžiusi pasibjaurėjimą arba užuojautą, Nikas būtų apsisukęs ir išėjęs. Tačiau ji tik susimąsčiusi žvelgė į jį. Gracingu judesiu nukorusi nuo lovos grakščias kojas ji nuslydo ant grindų. Atsistojo priešais Niką ir ėmėsi atsegioti jo liemenės sagas. Nikas įsitempė, bet neatsitraukė.

– Jūs tikriausiai apie ką nors svajojate, – tarė Džema. – Įsivaizduojate ką nors, kas jus jaudina.

Trūkmingai kvėpuodamas Nikas išsinėrė iš liemenės. Galvoje sukosi beprotiškų svajonių nuotrupos... gašlios mintys, pripildančios kūną skausmingos įtampos ir verčiančios kankintis tamsoje. Taip, jis dažnai fantazuodavo, kaip guli prispaudęs moterį, ji aimanuoja prasižergusi, o jis darbuojasi jai tarp šlaunų. Ne, veikiausiai negalėtų prisipažinti turįs tokių gėdingų minčių. Tačiau rudos Džemos Bredšou akys ragino ir jai buvo kone neįmanoma atsisipirti.

– Gal pirma aš papasakosiu savo fantazijas, – pasisiūlė ji. – Ar norėtumėte?

Nikas neryžtingai linktelėjo, karštis užliejo jam slėpsnas.

– Įsivaizduoju, kad stoviu ant scenos, o salėje – žiūrovai vyrai, – Džemos balsas čiurleno tyliai ir maloniai. – Išsirenku vieną, kuris labiausiai patraukia mano dėmesį. Jis ateina pas mane ant scenos ir mudu mylimės taip, kaip aš noriu. Tada išsirenku antrą vyrą, paskui trečią – tol, kol būnu visiškai patenkinta.

Ji ištraukė marškinių skverną jam iš kelnių. Nikas nusivilko

drėgną drabužį per galvą ir numetė ant grindų. Varpa skausmingai tvinkčiojo Džemai žvelgiant į jo nuoga krūtinę. Ji palietė tankius krūtinplaukius, daug tamsesnius už rudus plaukus ant galvos. Ir pritariamai sumurmėjo.

– Jūs raumeningas, man tai patinka. – Ji pirštų galais ėmė braukyti per susiraizgiusius plaukelius, per karštą odą po jais ir Nikas instinktyviai žingtelėjo ataturstas. Džema tingiu mostu pakvietė prieiti. – Jeigu norite pasimylėti, mielasis, bijau, kad neišsvengsite prisilietimų. Stovėkite ramiai. – Ji ištiesė ranką prie viršutinės kelių sagos. – O dabar papasakokite man savo fantazijas.

Nikas nukreipė žvilgsnį į lubas, į sieną, į aksominėmis portjeromis uždengtus langus – bet kur, kad tik nereikėtų žiūrėti į jos rankas prie savo šakumo.

– Aš... aš noriu valdyti padėtį, – kimiu balsu išspaudė jis. – Įsivaizduoju, kaip pririšu moterį prie lovos. Ji negali pajudėti, negali manęs paliesti... negali sutrukdyti man daryti tai, ko aš trokštu.

– Daug vyrų apie tai svajoja. – Džemai atsegant paskutinę sagą jos pirštai brūkštelėjo jam per varpą. Staiga Nikui užėmė kvapą. Madam pasilenkė, jis krūtine jautė jos kvėpavimą. – O ką jūs darote ją pririšęs? – sumurmėjo ji.

Niko veidas paraudo iš susijaudinimo ir iš sutrikimo.

– Aš visur ją glamonėju. Darau tai burna ir pirštais... Priverčiu maldauti, kad kuo greičiau ją paimčiau. Priverčiu klykti. – Jis sukando dantis, iš gerklės išsiveržė urzgimas, kai vėsūs Džemos pirštai apgniauzė varpą ir išlaisvino iš kelių. – O Dieve...

– Ką gi, – sumurkė ji braukydama varpą pirštais iki apačios, o paskui vėl į viršų, iki įsitempusios galvutės, – jūs esate dosniai gamtos apdovanotas jaunuolis.

Užgriuvo galinga pojūčių banga ir Nikas užsimerkė.

– Ar moterims tai patinka? – netvirtai pasiteiravo jis.

Džema nesiliovė jo glamonėjusi.

– Ne visoms. Kai kurios tiesiog negali priimti į save tokio dydžio daikčiuko. Bet prie to galima prisitaikyti. – Ji atsargiai atitraukė ranką, nuėjo prie didokos raudonmedžio skrynelės ant staliuko palei sieną ir atvožusi dangtį ėmė kažko ieškoti. – Viską nusirenkite, – paliepė nežiūrėdama į jį.

Jame nuožmiai susirėmė baimė ir geismas. Pagaliau geismas įveikė baimę. Jausdamasis pažeidžiamas ir skausmingai susijaudinęs Nikas atsikratė likusių drabužių. Suradusi tai, ko ieškojo, Džema atsigrėžė ir lengvai pamėtėjo jam.

Nikas nevalingai sugriebė. Tai buvo tamsiai raudono aksomo virvelė.

Sutrikęs Nikas stebėjo, kaip Džema atsiriša chalato diržą ir drabužis nuslysta jai prie kojų. Jam prieš akis atsiskleidė visas stiprus ir lankstus jos kūnas su vešliomis garbanėlėmis papilvėje. Gundomai šypsodamasi ji atsuko jam nugarą, putlius sėdmenis ir užsiropštė ant lovos. Pasirėmusi ant alkūnės ji mostelėjo galva į virvelę, kurią Nikas spaudė kumštyje.

– Manau, jūs žinote, ką toliau daryti, – tarė Džema.

Nustebęs ir išmuštas iš vėžių Nikas negalėjo patikėti, kad ji nebijo pasilikti visai bejėgė su nepažįstamu vyru.

– Jūs manimi pasitikite, jeigu leidžiate tai daryti?

– Mudu abu turėsime vienas kitu pasitikėti, argi ne? – tyliai paklausė Džema.

Nikas įlipo į lovą, drebančiomis rankomis surišo jos riešus ir pritvirtino prie lovos galvūgalio. Dabar jos išpuoselėtas kūnas

buvo jo valioje. Apsižergęs ją Nikas pasilenkė ir pabučiavo į lūpas.

– Kaip man jus patenkinti? – sušnibždėjo jis.

– Šį kartą pasitenkinkite pats. – Džema lengvai it šilkas perbraukė liežuviu jam per apatinę lūpą. – Apie mano poreikius galėsite pagalvoti kitą kartą.

Nikas tyrinėjo ją neskubėdamas, nuogaštavimai ištirpo aistros įkarštyje. Vis labiau deginamas geismo jis vieną po kitos atrado jautrias Džemos kūno vietas – kaklo duobutę, alkūnės vidinę pusę, krūtų apačią – ir glamonėdamas jas vertė ją rangytis. Nikas glostė ją, ragavo, kramsnojo svaigdamas nuo moteriško gležnumo. O kai geismas tapo nebepakeliamas, įsitaisė jai tarp šlaunų ir įsiveržė į drėgną šiltą gelmę, ten, kur beprotiškai troško patekti. Dideliam Niko nusivylimui, jis išsiliejo iš karto paniręs, nespėjęs patenkinti partnerės. Visu kūnu drebėdamas įsikniaubė į išdrikičius kaštoninius jos plaukus ir sudejavo iš krūtinės gilumos.

Gaudydamas kvapą jis negrabiai atrišo Džemos riešus. Išlaisvinęs ją nusirito ant šono ir atsukęs jai nugarą įsmeigė neregintą žvilgsnį į šešėlius ant sienos. Nuo palengvėjimo jam svaigo galva. Dėl kažkokios nepaaiškinamos priežasties ėmė dilgčioti akių kampučius, Nikas tvirtai užsimerkė stengdamasis sulaukyti ašaras.

Džema sujudėjo ir lengvai uždėjo delną jam ant nuogo klubo. Nikas krūptelėjo nuo prisilietimo, tačiau neatsitraukė. Ji prigludo lūpomis jam prie nugaros, jaudulys šovė žemyn, tiesiai Nikui į slėpsnas.

– Jūs teikiate vilčių, – sukuždėjo Džema. – Būtų apmaudu, jeigu jūsų gebėjimai liktų užgniaužti. Ketinu jums kai ką pa-

siūlyti, tai darau itin retai, Nikai. Aplankykite mane retkarčiais ir aš perduosiu jums savo žinias. Galiu jus daug ko išmokyti. Pinigų neimsiu... kartais atneškite kokią dovanėlę. – Nikas nė nekrustelėjo ir ji švelniai įkando jam į sprandą. – Kai baigsiu mokymo kursą, nė viena moteris pasaulyje jums neatsispirs. Ką pasakysite?

Nikas atsisuko, prispaudė Džemą prie čiužinio ir pažvelgė į besišypsantį jos veidą.

– Esu pasirengęs pirmai pamokai, – tarė jis ir įsisiurbė Džemai į lūpas.

1

Po trejų metų

Įsisenėjusiu įpročiu Nikas nepasibeldęs įžengė į privačius Džemos apartamentus. Buvo sekmadienio popietė, tokiu metu juodu susitikdavo kone kiekvieną savaitę. Pažįstamo odos, stipriųjų gėrimų ir šviežių gėlių kvapų aromato pakako pažadinti kūno geidulius. Šiandien geismas buvo neįprastai stiprus, nes per darbus jis jau dvi savaites negalėjo aplankyti Džemos.

Nuo to vakaro, kai juodu susipažino, Nikas neprieštaraudamas laikėsi Džemos nustatytų taisyklių. Neturėjo kitos išeities, jei norėjo ir toliau su ja susitikinėti. Juodu buvo lyg ir draugai, tačiau bendravo tik kūniškai. Džema nesidomėjo, kas yra jo širdyje, ar jis apskritai turi širdį. Ji buvo maloni moteris, bet porą kartų, kai Nikas nedrąsiai prasižijojo apie rimtus reikalus, Džema iškart švelniai juo atsikratė. Nikas nusprendė, kad taip dar geriau. Jis visai nenorėjo atskleisti jai savo purvinos praeities nei surizgusių jausmų, kuriuos laikė užgniaužęs savyje.

Taigi kartą per savaitę, savo paslaptis užrakinę po devyniais

užraktais, juodu susitikdavo lovoje... mokytoja ir entuziastingas mokinys. Prabangiame, auksaspalviais tapetais išklijuotame Džemos miegamajame Nikas išmoko daug meilės meno paslapčių: niekada nemanė, kad tai įmanoma. Jis geriau už kitus vyrus perprato moterų seksualumo paslaptis... moteriško pasitenkinimo vingrybes, sužinojo, kaip sujaudinti moters protą, ne tik kūną. Nikas įgudo vienodai veiksmingai įdarbinti pirštus, liežuvį, dantis, lūpas ir varpą. Labai daug sužinojo apie savitvardą, elgdamasis kantriai ir išradingai net tokią patyrusią moterį kaip ponia Bredšou sugebėdavo priversti klykti iki užkimimo. Išmoko gudrybių, padedančių ilgai išlaikyti moterį per plauką nuo ekstazės. Sugebėdavo nuvesti iki palaimos viršūnės vien lūpomis glamonėdamas spenelį arba švelniai braukydamas jį pirštu.

Kai juodu matėsi pastarąjį kartą, Džema pareikalavo privesti ją iki orgazmo jos net nepalietus. Nikas dešimt minučių kuždėjo jai į ausį, prieš geismingus, vis labiau sukrečiančius vaizdinius, kol išpilta raudonio ji ėmė drebėti.

Dar labiau susijaudinęs nuo minčių apie nuostabų jos kūną Nikas įžengė į svetainę. Ir sustojo pamatęs ant aksomu apmuštos sofutės pusiaugula įsitaisiusį jauną šviesiaplaukį vyrą, vilkintį tik tamsiai raudono šilko chalata. Tą patį chalata apsivilkdavo ir Nikas, atėjęs aplankyti Džemos.

Ji niekada nežadėjo būti jam ištikima, o Nikas nepuoselėjo apgaulingų vilčių, kad per pastaruosius trejus metus jis – vienintelis Džemos meilužis. Vis dėlto apstulbo pamatęs jos namuose kitą vyrą ir pajutęs ore su niekuo nesupainiojamą sekso kvapą.

Išvydęs jį nepažystamasis nuraudo ir atsisėdo. Tai buvo kresnas blyškios odos jaunuolis, turintis nedaug patirties, kaip elgtis tokiomis aplinkybėmis.

Džema išėjo iš miegamojo vilkėdama tik peršviečiamą žalią chalatėlį, kuris vos dengė tamsiai rožinius jos krūtų spenelius. Pamačiusi Niką ji nusišypsojo, regis, jos nė kiek nesutrikdė netikėtas meilužio pasirodymas.

– Labas, mielas, – tyliai pasisveikino ji, atsipalaidavusi ir draugiška kaip paprastai. Veikiausiai Džema nesitikėjo, kad Nikas užklups ją su naujuoju *cher ami*, tačiau nė kiek dėl to nenusiminė. Pasisukusi į šviesiaplaukį jaunuolį maloniai paprašė: – Palaukite manęs miegamajame.

Šis iškart pakluso metęs į ją dievinamą žvilgsnį.

Stebėdamas, kaip jaunuolis dingsta kitame kambaryje, Nikas prisiminė, koks jis pats buvo prieš trejus metus: nepatyręs, susijaudinęs ir apsvaigintas Džemos glamonių.

Džema pakėlė ranką ir paglostė tamsius Niko plaukus.

– Nemaniau, kad taip greitai baigsi savo tyrimą, – tarė ji nė kiek neapgailėstaudama. – Kaip matai, smaginu naują globotinį.

– Mano pakaitalą, – ne paklausė, o patvirtino Nikas ir kažkodėl pasijuto pamestas.

– Taip, – tyliai pritarė jam Džema. – Tavęs daugiau nereikia mokyti. Dabar, kai jau išmokiau visko, ką moku pati, tik laiko klausimas, kada mūsų draugystė išsikvėps. Norėčiau nutraukti santykius, kol ji dar maloni.

Nikui buvo stebėtinai sunku kalbėti.

– Aš vis dar geidžiu tavęs.

– Tik todėl, kad aš patikima ir pažįstama. – Švelniai šypsoda-

masi Džema palinko į priekį ir pabučiavo jam skruostą. – Nebūk bailys, brangusis. Jau pats laikas tau susirasti ką nors kitą.

– Nė viena tau neprilygs, – patikino jis kimiu balsu.

Už tai Nikas buvo apdovanotas švelniu juoku ir dar vienu bučiniu.

– Tai rodo, kad tau dar daug ko reikės išmokti. – Šviesiai rudos jos akys šelmiškai sužibo. – Eik ir susirask savęs vertą moterį. Pasiguldyk ją į lovą. Priversk ją tave pamilti. Bent kartą gyvenime kiekvienas turi patirti tikrąją meilę.

Nikas niūriai dėbtelėjo į ją.

– Šito tai man mažiausiai reikia, – kategoriškai pareiškė jis ir Džema vėl nusijuokė.

Atsitraukusi atgal moteris nerūpestingai pasileido plaukus ir papurtė galvą.

– Nesakau „viso gero“, – tarė ji numetusi plaukų smeigtukus ant stalo prie sofutės. – Man labiau patinka *au revoir*. O dabar prašau atleisti, manęs laukia mokinys. Jeigu nori, išgerk taurelę prieš išeidamas.

Priblokštas Nikas nė nekrustelėjo, o Džema iš lėto nuėjo į miegamąjį ir ryžtingai uždarė duris.

– Jėzau, – sumurmėjo jis. Ir nusijuokė negalėdamas patikėti, kad po visko, ką juodu drauge patyrė, jis yra taip paprastai išprašomas lauk. Tačiau pykčio nepajuto. Džema buvo jam per daug dosni, per daug miela, kad galėtų jai jausti ką nors kita, o ne dėkingumą.

„Susirasti kitą moterį“, – abejingai pagalvojo jis. Tai atrodė neįmanoma. O taip, aplinkui daugybė moterų: gerai išauklėtų ir prasčiokių, apkūnių ir liesų, tamsiaplaukių ir šviesiaplaukių,

aukštų ir žemų, visos jos savotiškai vertingos. Tačiau Džema buvo vienintelė, su kuria jis išdrįso išlaisvinti savo kūno geidulus. Nikas neįsivaizdavo, kaip būtų su kita moterimi.

Priversti moterį jį pamilti? Nikas karčiai šyptelėjo ir pirmą kartą pagalvojo, kad Džema nežino, kokią nesąmonę pasakė. Jokia moteris negali jo mylėti... o jeigu pamiltų, būtų pati didžiausia kvaiša.

2

Ji čia yra. Nikas tuo neabejojo.

Jis įdėmiai stebėjo pokylio svečius, vaikštinėjančius po Akmeninio Kryžiaus dvaro rūmų parką. Įsikišęs ranką į apsiausto kišenę susirado mažą dėžutę su Šarlotės Hovard portretu ant dangtelio. Lėtai glostydamas nykščiu glotnų emaliuotą dėžutės šoną jis nenuleido akių nuo minios.

Du mėnesius užsitęsusi Šarlotės paieška atvedė jį į Hampšyrą su šilniais viržiais apaugusiomis kalvomis, senais medžioklėms tinkamais miškais ir klastingomis pelkėmis. Grafystė šalies vakaruose buvo turtinga, dvidešimties jos miestelių turgūs pertekę vilnos, miško medžiagos, pieno produktų, medaus ir mėsos. Iš visų garsių Hampšyro dvarų Akmeninio Kryžiaus dvaras pats garsiausias. Dvaro rūmai ir privatus ežeras buvo derlingame Ičeno upės slėnyje. „Nebloga vieta pasislėpti“, – pagalvojo Nikas ir kreivai nusišypsojo. Jeigu jo įtarimai pasitvirtins, tai Šarlotė dirba grafo Vestklifo namuose – yra jo motinos palydovė.

Ieškodamas Šarlotės Nikas stengėsi kuo daugiau sužinoti

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

Šių bebaimių ir ryžtingų vyrų iš Lenktosios gatvės karalienės Viktorijos laikų Londone laukia ne vienas iššūkis. Tačiau dėl meilės jie pasiryžę rizikuoti viskuo.

Ji nepajėgia prisiminti, kas tokia yra...

Užburiančio grožio moteris atsibunda nepažįstamojo lovoje. Išgelbėta iš ledinių Temzės vandenių ji nieko neprisimena. Sako, neva ji – Vivjena Roza Duval, skandalingoji Londono gražuolė, o atsidūrė paslaptingo ir žavaus Grantso Morgano globoje. Dabar jos gyvybė – jo rankose. Giliai širdyje ji jaučia, kad jis palaikė ją kita moterimi...

Tik juo vienu ji gali pasikliauti...

Geidžiamiausias ir nepasiekiamiausias Londono jaunikis Grantas Morganas pažino įvairiausio plauko moterų. Tačiau toji, kuri dabar papuolė jam į rankas ir atrodo tokia nekalta, tokia pažeidžiama, jį pakerėjo. Meilė paslaptinai būtybei kasdien liepsnoja vis karščiau ir Grantas pasiryžta: jis atskleis jos praeilies paslaptis ir išsiaiškins tiesą, kad ir kokia ji būtų.

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos